

blive her i Landet og gøre sin Indsigt og Dygtighed gældende i sit eget Land, hvis økonomiske Forhold i Øjeblikket gennemgaar en saa alvorlig Krise. Naar jeg gør denne Henstilling til Finansministeren, skulde det dog ikke forstås saaledes, at jeg hermed vilde anbefale, at den paagældende Bankdirektør skulde indvælges i et eventuelt Finansraad, for hvis Nedsættelse mit Parti adskillige Gange har taget Ordet, og til hvis Nedsættelse der maaske netop i Øjeblikket er allerstørst Grund. Jeg vil tværtimod fraraade, at den paagældende Bankdirektør bliver indvalgt i et saadant Raad. Men skulde den højtærede Finansminister dele den Opfattelse, at Nedsættelsen af et saadant Raad i Øjeblikket kunde være at anbefale, saa vil jeg henstille, at der i dette kommer til at sidde nogle yngre Bankdirektører af den Støbning, som saa vel her i Byen som i Provinserne har forstaaet at holde deres Banker udenfor Spekulation og har haft den rette Forstaaelse af de næringsdrivendes og handlendes Forhold, overhovedet af de Folks Forhold, der har haft Bankstøtte og Bankassistance nødvendig. Der findes saadanne yngre Bankdirektører, som kun er holdt tilbage af de store Bankers øverste Raad. Men jeg er tilbøjelig til at udtale, at dette øverste Raad har siddet sin længste Tid og bør erstattes med yngre og nyere Kræfter. Jeg kunde ogsaa henstille til den højtærede Handelsminister, at der træffes Foranstaltninger til, at Bankernes officielle Regnskaber blev udfærdiget efter ganske bestemt ensartet Metode og Regler, saaledes at det for Sparere og Indlaanere blev lettere overskueligt, hvorledes Bankens Status i Virkeligheden er.

Naar jeg har omtalt disse Forhold, kan man naturligvis sige, at det er Ting, som er passeret, vi er nu inde i en økonomisk Krise; men det var jo muligt, at der kunde komme andre Situationer, hvor det kunde være heldigt, at man havde forebygget Gentagelsestilfælde. Jeg vil derfor anbefale, at den højtærede Handelsminister snarest muligt fremsætter Forslag om Ændringer i Bankloven i den af mig her anførte Retning.

Jeg skal berøre Erhvervs-krisen; jeg vil ikke benytte mig af Ordet Industrikrisen, idet jeg ser saaledes paa det, at den Krise, vi i Øjeblikket gennemgaar, i Virkeligheden omfatter alle Erhverv. Vi har ogsaa hørt Venstres ærede Ordfører (Brorsen) her fra Talerstolen udtale, at nu kom Krisen ogsaa til Landbruget. Men en Ting vil jeg med Hensyn til denne Krise dog benytte Lejligheden til her. Jeg vil gerne takke det ærede Medlem Hr. Blang for de Udtalelser, han

fremsatte her forleden Dag; de viste, at der nu er et Medlem indenfor Partiet Venstre, som ganske klart her fra Talerstolen har udtalt, at han paa visse Omraader ønskede Toldforhøjelse. Jeg takker ham varmt; fordi han har denne Opfattelse og vil være medvirkende til, at en saadan ganske speciel Industri som den bornholmske Stenindustri bliver beskyttet. Jeg haaber, at han efterhaanden kan faa flere Meningsløller indenfor sit Parti. Det er altid rart at have en Mand. Een Svale gør ganske vist ingen Sommer, men det kan jo være, at han dog efterhaanden faar flere med sig. Jeg vil gøre de ærede Medlemmer af Venstre opmærksom paa, at den Gang det kneb for Landbruget, i hvert Fald f. Eks. den Gang man fik en Told paa Ost, da var det for at værne Landbrugsinteresser; at saadanne Foranstaltninger foretoges. Da Landbrugets Interesser med Hensyn til Kød var i Fare, den Gang man fra Argentina kunde indføre billigt Kød, fik Landbruget det hurtigst muligt arrangeret saaledes, at hele denne Indførsel blev forbudt. Vi har altsaa Tilfælde, hvor Venstre var ganske klar over, at naar et enkelt Erhverv var i Beknib, maatte det støttes, og hvad der kan være Ret for det ene Erhverv, maa ogsaa være Ret for det andet. Jeg mener, at disse enkelte Tilfælde tyder paa, at der indenfor Venstre maa kunne skabes Forstaaelse, saaledes at vi kan komme til Foranstaltninger, hvorved den store Krise kan afhjælpes.

Der er enkelte Ting, som overhovedet slet ikke kommer Toldspørgsmaal eller Hjælp til Industrien ved, som jeg gerne her vil berøre. Der er for det første en Ting som Jernbanetaksterne, som har været nævnt adskillige Gange under denne Debat. Ogsaa jeg vil gerne henstille, at det tages under den alvorligste Overvejelse, at Jernbanetaksterne bliver nedsat, ikke alene Taksterne for Persontrafikken, men i særlig Grad Taksterne for Godstrafikken, idet det er absolut nødvendigt. Jeg tror ogsaa, at noget saadant i det lange Løb vil give større Indtægter i Statskassen. Jernbanerne bør og maa være i Stand til at konkurrere med de andre Transportselskaber, saasom Dampskibsselskaber, med Fragtmænd og med den store Automobilkørsel, vi har o. s. v. Gennem Fragtnedsættelser vil man utvivlsomt hjælpe de handlende, næringsdrivende og Haandværkere Landet over. Det er ikke tilstrækkeligt, at vi har faaet en Fragtnedsættelse for Mortel og Kalk og enkelte andre Ting, det maa være Fragtnedsættelser, som kommer til at gælde